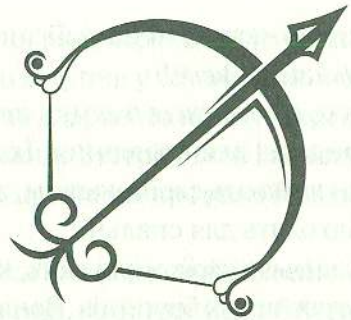

РОЗДІЛ 1

З огляду на надзвичайні розміри королівського меча, Олерра була впевнена, що так цей чоловік компенсує свої недоліки.

За останні півтора року це була четверта зустріч генералки Олерри Корасен із військами короля Аталіуса. Цей боягуз завжди ховався за спинами своїх воїнів, викрикуючи накази з тилу.

Сьогодні він наважився з'явитися на передовій, немов сокирою, розсікаючи повітря здоровецьким мечем. Сам король був не менш здоровенним — це був найкремезніший чоловік, якого вона коли-небудь бачила, — але це не виправдовувало розмір його меча. Для кого ця показуха?

Крім того, Аталіус поверх нагрудника носив табард[1] із зображенням чорної корони на криваво-червоному тлі: це був королівський герб Брутуса.

---

[1] Табард — короткий безрукавний верхній одяг, який вдягали поверх обладунків. Головна його функція: показувати герб свого лорда або короля. Тобто він слугував ідентифікацією, як форма або прапор.

Він міг би просто намалювати на собі знак.

Я король. Нападайте на мене!

Олеррі було важко не сміятися з думки про короля на троні. Чоловіки непридатні для правління. Їх легко спровокувати, і вони завжди думають своїм членом, а не головою, тому вони більше підходять для спальні.

Олерра відволіклася від своїх міркувань, коли на неї одночасно накинулися троє нових брутійців. Вони намагалися вдарити по ногах коня, на якому вона їхала, але Олерра лівою рукою і ногою змусила тварину зробити ідеальний боковий маневр, уникнувши ударів двох із них. Одночасно вона встромила кінчик меча в шолом третього чоловіка, просунувши його просто в отвір для очей. Коли вона витягла меч, червона смуга з'явилася на її стегні й білому хутрі коня під нею. Жеребець не мав імені, як і більшість бойових коней, але це було слабкою втіхою, коли вони гинули в розпал бою.

Олерра була рішуче налаштована забезпечити виживання їх обох.

Щойно перший солдат упав, як вона розвернула свого коня. Різко, по стрімкій дузі, якою б пишалася сама Енадра, Олерра опустила меч точно по центру шолома другого брутійця, розітнувши навпіл і його, і череп. Її інерція згасла десь на рівні носа вже мертвого чоловіка, й Олеррі довелося вперстися ногою йому в груди, щоб висмикнути меч.

Третій втік.

Олерра знову обернулася до короля, сподіваючись, що він нарешті опинився в потрібному місці, і встигла побачити, як він вбиває одну з її солдаток.

Попри незліченні битви, в яких брала участь, Олерра й досі відчувала гострий біль, коли втрачала хоробру воїтельку. Вона була занадто далеко, щоб допомогти. Вона мусила утримувати цю позицію на вершині невеликого пагорба, звідки бачила як передню лінію, так і тил військ Брутуса.

Ну ж бо. Ще кілька метрів.

Їй потрібно було, щоб король і його війська вийшли з лісу.

Аталіус швидко вступив у бій з іншою амарркою. Він ухилився від її удару та вдарив по ногах, підрізавши й залишивши лежати в багнюці. Зустрівшись із наступною супротивницею, він у два прийоми прорвав її захист і проткнув їй серце мечем.

Він не зупинявся і не сповільнювався.

Олерру охопив гнів. Аталіусу мало б бути близько шістдесяти років, але він бився, як лев.

На всіх інших ділянках поля бою чоловіки падали під натиском переважаючої сили її воїтельок. Одна жінка зійшлася в поєдинку на мечах із брутійцем — і вже за мить здолала його, загнавши в шию його ж зброю. Інша, мчачи верхи поруч із вершником-брутійцем, із легкістю вибила його із сідла. Третя амаррка підхопила чоловіка з землі й жбурнула його в іншого.

Але король вистояв. Влучний удар списом однієї з її воїтельок пробив оборону Аталіуса і встромився йому в ліве плече. Аталіус загарчав, висмикнув спис зі своєї плоті та відрубав жінці голову.

Олерра відчула розпач через втрату ще однієї воїтельки, але Аталіус нарешті опинився там, де вона хотіла, саме в тому місці, куди його заманили її воїтельки на передовій. Вона нахилилася, щоб узяти прапор, який встромила в землю перед початком битви, високо підняла й почала розмахувати ним. Її приховані сили в лісі приєдналися до битви, атакуючи воїнів Аталіуса з тилу.

Тепер вона нарешті могла зіткнутися з королем.

Олерра втиснула п'яти в боки коня, підганяючи його вниз по схилу. Вона завдавала ударів униз по піхотинцях, які стояли між нею та її ціллю. Її меч із легкістю влучав у проміжки між шоломами та нагрудниками, кінь перестрибував через повалені тіла, а стогони поранених стихали до глухого гулу, поки Олерра наближалася до своєї цілі.

Воїни Брутуса за спиною Аталіуса повернулися, щоб зустріти підкріплення Олерри, але, попри крики болю і страху, король продовжував наступати. Лють підштовхувала його, затьмарюючи здоровий глузд. Вона зробила його сліпим до підкріплення, яке приєдналося до бою. Ще одна жінка впала від його меча.

— *Швидше*! — підганяла Олерра коня.

— Хто наступний, га? — крикнув король. Він обернувся навколо себе, вільною рукою підхопивши із землі спис, утримуючи ним решту воїтельок на відстані. Його шолом злетів під час останньої сутички. — Бачу, ваша Богиня не має достатньо сили, щоб захистити вас усіх!

Не сповільнюючи коня, Олерра ковзнула в сідлі вбік, щоб підняти з землі камінь розміром з її кулак.

— До мене! — крикнув Аталіус своїм солдатам, що відступали. — Не давайте їм милосердя. Вони...

Олерра кинула камінь, влучивши в ціль — досить велику голову короля. Аталіус звалився купою погнутої броні та невиправданого чоловічого его.

— Нехай його війська повертаються додому, — сказала вона, звертаючись до воїтельок, що стояли найближче до неї. — Приведіть короля до мого намету. Гадаю, нам з ним час поговорити.

Слово генералки було законом, і її воїтельки погнали ворога назад через кордон. Тим часом Олерра допомагала переносити своїх поранених до цілителів і дарувала швидку смерть усім брутійцям, що лишилися скаліченими на полі бою. Вона наказала покласти загиблих у вози, щоб повернути їхнім родинам. Оглянула завдані околицям міста збитки, розподіливши серед солдаток і городян обов'язки з прибирання та ремонту пошкоджень. Розпорядилася виплатити компенсації сім'ям, які втратили худобу, та крамницям, що недоотримали прибуток під час бою, який тривав годину.

Вона була однією з претенденток на корону. Олерра зробить усе, що потрібно для свого народу. Змусить усіх зрозуміти, що саме *вона* має сидіти на троні.

А не її нестерпна кузина.

Владнавши всі справи, Олерра повернулася до свого намету, де на неї чекало останнє завдання.

Аталіус із кляпом у роті сидів, прив'язаний до стільця. Його помили, перевдягнули в чистий одяг, нагодували, а рани перев'язали. Хоч він того й не заслуговував. Олерра, усе ще вкрита засохлою кров'ю та брудом, відтягла стілець від столу, повернула його й, закинувши ногу, сіла верхи, спершись руками на спинку. Вона махнула у бік короля, й одна з її капітанок виступила вперед, щоб витягти кляп.

Він кашлянув, коли кляп зняли, але нічого не сказав.

Два роки вони воювали за це прикордонне місто. Шаміре було багате на ресурси, мало золоті поля пшениці та річку Френ, що протікала через усю його територію. Сусідні королівства — Калундир та Ефенна — часто відправляли сюди своїх купців для обміну товарами. Це було благом для того, хто володів містом.

Королева Лем'я — тітка Олерри — завоювала місто кілька десятиліть тому, вибивши його з рук брутійців, і завдання Олерри полягало в тому, щоб утримати його. Коли Воріка, глава шпигунської мережі Олерри, повідомила їй про плани Аталіуса напасти, Олерра зібрала всі свої сили, щоб зустріти його з усією міццю Амарри.

Король і генералка нарешті зустрілися віч-на-віч, але чоловік не мав що сказати.

О, вона змусить його говорити.

— Зазвичай ти обираєш шлях боягуза, Аталіусе, — сказала вона, дивлячись йому прямо в очі, — тікаєш, перш ніж ми встигаємо як слід познайомитися. Я не знала, що ти здатний залишитися і прийняти наслідки поразки. Ти втомився тікати?

Коли це не викликало у нього реакції, вона спробувала інший підхід.

— Мене звати Олерра Корасен, я — потенційна королева Амарри, і я вже чотири рази перемогла тебе у твоїх спробах відвоювати Шаміре. Гадаю, настав час визнати, що ти не зможеш його повернути.

Аталіус стиснув зуби, намагаючись стриматися, щоб не відповісти.

— Немає що сказати? Можливо, інша тема тебе зацікавить. Йдеться про твою долю. Що мені з тобою робити? — Вона задумливо погладила підборіддя. — Я могла б просто вбити тебе, але боюся, що один із твоїх численних синів посяде твоє місце й оголосить безрозсудну кампанію проти моєї країни, щоб помститися. Хоч я й люблю наші маленькі прикордонні суперечки, але не думаю, що хтось із нас хоче повномасштабної війни. Особливо ти. Я чула, що ти вже й так заклопотаний ефеннцями на південному кордоні. Ти справді хочеш розділити свої сили, щоб воювати з другою країною?

Минуло кілька хвилин, і зв'язаний чоловік нарешті відповів:

— Я не хочу війни між нами.

Принаймні він не був повним ідіотом.

— Я могла б вимагати викуп за тебе, — розмірковувала Олерра, — але нам насправді не потрібні гроші. Шаміре забезпечує стабільний дохід на додачу до всіх інших наших активів. Можливо, я все одно маю вимагати його. Обібрати твою країну до нитки, щоб тобі знадобилося більше часу на новий наступ.

Аталіус не відводив погляду, коли вона вголос розмірковувала про його майбутнє.

— Або, можливо, обмін, — сказала вона. — Одного з твоїх синів за твоє життя.

Король грізно поглянув на неї, і вона подумала, що його погляд здатний розплавити його кайдани.

— Із ним здебільшого поводитимуться добре, — провадила вона. — Полонений, який має зупинити війну. Та й у тебе синів — хоч відбавляй. Хіба не в цьому вся суть вас, брутійців? Ваш бог благословив вас плодовитістю? Мати більше дітей, ніж ви можете собі дозволити?

Ходили чутки, що бог Брутус наділив чоловіків, народжених у його країні, великими членами, але хіба це не типово для чоловіків — стверджувати таке? До того ж той великий меч був доказом протилежного.

У будь-якому разі, це був жалюгідний дар порівняно з тим, що Амарра подарувала дочкам своєї країни: вона зробила їх значно сильнішими за чоловіків. Це було диво, що Аталіус протримався на полі бою так довго.

— Ні, — виплюнув король.

— Ваш бог не наділив вас занадто великою кількістю синів?

— Обміну не буде, — пояснив він.

«Невже я так легко знайшла його слабке місце?»

— Не буде? Ти кажеш, що краще помреш, ніж віддаси мені одного зі своїх синів? Ти готовий поставити на це майбутнє свого королівства? Тоді сподіваюся, що твій спадкоємець готовий посісти твоє місце. Я чула, що він здобуває собі репутацію генерала у ваших сутичках з ефеннцями. Як його там? Стантос?

Зміна була майже миттєвою. Щойно обличчя короля було блідо-білим, а за мить стало фіолетовим. Чи це тому, що вона навмисно неправильно назвала ім'я принца-спадкоємця? Або тому, що його син набував більшої популярності, ніж він сам?

— Тож це тому ти сьогодні з'явився на полі бою, розмахуючи тим величезним мечем? — запитала вона. — Щоб нагадати своїм людям, що ти все ще готовий до бою? Твій спадкоємець стає занадто популярним як на тебе?

— Його. Звати. Санос.

Сказано було різко, і ім'я принца прозвучало, немов лайка.